

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro tertio Decretalium, In Quo De Obligationibus, Beneficiis, Aliisque Juribus Clericorum saecularium, & Regularium agitur ...

Pirhing, Ehrenreich

Dilingae, 1676

Titulus XXXIII. De Conversione Infidelium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98275](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98275)

Notandum secundò. Si vir sacris Ordinibus sit initiatus, invita, & ignorante uxore, non potest, post mortem illius, valide inire aliud matrimonium: quamvis is, qui sine licentia uxoris est professus Religionem, & ab ipsa revocatus, post mortem illius, ad alias nuptias transire possit, saltem validè, etsi non licitè, propter simplex votum continentia; juxta c. *Placet* 12. h. Ratio diversitatis est; quia Professio est irrita, ideòque per illam non potest dirimi matrimonium subsequens: At verò Ordo sacer, etiam sine licentia uxoris, est validè collatus, cuiusque characteri ex Ecclesiæ constitutione est annexum solenne votum continentia; per quod subsequens matrimonium dirimitur, ideòque matrimonium contractum, post Ordinem sacrum validè susceptum, est irritum, *Abb. in cit. c. Placet; n. 7. Sanch. cit. dis. 38. num. 24.*

LXII. Notandum tertio. Si vir cum uxoris spontanea licentia, ad Ordines etiam sacros sit promotus: sed sine alijs jure requisitis, non potest ab illa revocari ad consortium conjugale; cum sit obligata ad continentiam perpetuò servandam, hoc ipso enim, quòd licentiam dedit viro, suscipiendi Ordines, censetur etiam vovisse continentiam, & privata usu conjugij, & consequenter etiam jure revocandi virum, *Sanch. Lib. 7. dis. 39. n. 11.* Et in hoc consentiunt omnes, tam Theologi: quàm Canonistæ, teste *Fagnan. in cit. c. Conjugatus; n. 8. h. t.* Limitat tamen *Sanch. c. l. n. 12.* Dummodò uxor sciverit, quæ jure requirantur ad legitimum transitum viri ad Ordines, alioquin, si ignoravit, poterit revocare virum; cum non possit tum censeri, voluisse se obligare ad continentiam, sive illam voveret, etsi aliqui hanc limitationem non admittant.

Notandum quartò. Quando vir, cum licentia spontanea uxoris, Ordines sacros suscepit, tum uxor, eo mortuo, non potest validè aliud matrimonium inire, ut constat ex c. *Quia sunt; 10. dis. 28.* ubi *Gl. fin. ait: supple. & cum ordinatum, uxore sciente.* Ratio est, non quòd votum simplex continentia; ab uxore editum fiat solenne per actionum communicationem, & quia facti sunt una caro: sed quia ex Ec-

clesiæ constitutione, ob reverentiam Ordinis suscepti à viro, cum licentia uxoris vovens castitatem, ipsa quoque reddita est inhabilis, ad aliud subsequens matrimonium ineundum, *Agor. p. 1. l. 1. c. 14. q. 11. Sanch. cit. Lib. 7. c. 40. n. 3.* Idque procedit, etsi uxor nullum edidit votum castitatis; quia in c. *Quia sunt;* id matrimonium irritatur, nulla facti mentione voti, neque enim irritatur ratione voti, sed ex constitutione Ecclesiæ. Quòd si vir Ordinem sacrum suscepit, uxore contradicente, vel quocumque, potest ipsa, eo mortuo, aliud matrimonium validè inire; quia delictum viri non debet præjudicare uxori, *Sanch. c. l. n. 4. qui n. 5. addit, idem dicendum, si consensu tacito tantum uxoris, vir sit Sacris initiatus, illà scilicet sciente, & dissimulante; quia dissimulatio in re ardua, & præjudiciali non reputatur consensus, licet *Gl. fin. in cit. c. Quia sunt;* dissimulatio.*

LXIII. Assertio 3. Conjugatus non potest ordinari Episcopus: nisi uxor ejus continentiam priùs professã, sacrum sibi velamen imponat, & Religiosam vestem assumat, prout statuitur in c. *Sanè; 6. h. t.* adeòque non satis est, illam in sæculo manere edito voto continentia;. Ratio desumitur, tum ex Dignitatis Episcopalis excellentia, ob quam de eodem, ut uxores Episcoporum, quatenus eorum status permittit, etiam ad perfectioris vitæ statum assumuntur, adeòque ut in Religione inter Moniales promerentur: tum ne uxor in sæculo permanens sæpe alijs mulieribus associata, visitet Episcopum, & ab eogratias, ad ditandos consanguineos, impetret, *Abb. in cit. c. Sanè; n. 2. Sanch. Lib. 7. de matrim. dis. 41. num. 1.* Quare licet conjugatus fiat Episcopus, non tamen ideò dissolvitur matrimonium ratum, priùs contractum; quia non potest dici mortuus spiritualiter, cum neque absolutam obedientiam, neque pauperiam voveat, *Barbos. in cit. c. Sanè; n. 3. h. t.* Porro ut maritus possit ad Cardinalitiam Dignitatem promoveri, non requiritur ingressus uxoris in Religionem, nec plus, quàm requiratur ad Ordines à viro suscipiendos, quia non reperitur jus speciale in hoc casu assignatum, nec ratio, quæ ad aliud statuendum cogit, *Sanch. cit. dis. 41. n. 4.*

TITVLVS XXXIII.

DE CONVERSIONE INFIDELIUM.

Postquam in Titulo præcedente actum est de Conversione Coniugatorum fidelium, ad statum Religiosum, per Professionem editam in Religione, nunc subiicitur hic Titulus, in quo agitur de Conversione Coniugatorum infidelium ad fidem, utrùm uno ex coniugibus converso ad fidem, matrimonium illorum, & quomodo dissolvatur?

I.

ASSERTIO I. Si vir infidelis occidat maritum uxoris fidelis, sive Christianæ, ejusdem infidijs, & machinationibus, non potest is illam postea ducere in uxorem, etiamsi hæc istud fecerit, ut vir infidelis, inito

cum ipsa matrimonio, ad fidem converteretur, prout statuitur, in c. *Laudabilem; 1. h. t.* In quo de duobus interrogatus fuit Papa Celestinus III. Primò Saraceni, dum in captivitate essent Christianorum, maritos quarundam Christianarum mulierum occiderunt, earundem infidijs, & machinationibus, qui postea dictarum mulierum opera ad fidem

„ Fidem sunt conversi: unde quærebatur, an has mulieres de jure ducere possint in uxores? Respondet Papa, ex Regula Concilij Triburiensis (quod refertur in c. *Si quis*; 5. *caus.* 31. *quest.* 1.) quod si hæ mulieres in mortem maritorum suorum malitiosè fuerint machinatæ, Saracenis occisoribus, etiam si earum operâ ad Fidem conversi sunt, non possint nubere, & adhærere, neque, si ei adhæserint, tollerari debeant; cum tale damnum tali lucro Ecclesiæ compensare non velit. Alterum, quod fuit propositum Papæ, est: quidam Saraceni in bello Christianos occiderunt, & Christiani vicissim Saracenos postea verò Saraceni ad Fidem conversi uxores eorum, quos in bello occiderunt, sibi matrimonio copulârunt: & vicissim Christiani occisorum Saracenorum uxores, postquam ad Fidem sunt conversi, lær, acceperunt, quæ tamen cognitiâ morte priorum conjugum, divortium instanter petierunt. Respondet Papa: cum hæ mulieres, virosum interitum non procuraverint, matrimonium inter illas personas licite contrahi potuisse, & quæ ita contraxerunt, divortium petere non posse. Ratio prioris partis est: quia iustum est, ut quis puniatur in eo, in quo deliquit, ideòque marito prohibetur, ne possit ducere in uxorem illam, cujus machinatione maritum occidit. Ratio posterioris partis est, quia cum tales mulieres non procurârint eadem mariti, non prohibentur contrahere matrimonium cum eo, qui ex alia causa ipsum occidit.

II. Pro explicatione hujus c. notandum primò. Dispositio hujus Decretalis non debet restringi ad infideles; sed locum habet etiam in fidelibus; nam si Christianus quispiam occidat maritum alicujus, non potest ducere in matrimonium ejus uxorem, si & ipsa morti mariti cooperata sit: secus si non sit cooperata, prout etiam habetur in c. *Si quis*; 5. *c. seq. cit. caus.* 31. *q. 1.* Nam hoc impedimentum provenit ex atroci delicto, gravius autem est delictum, si fidelis occidat fidelem, quàm si infidelis infidelem. Et quamvis in cit. c. 1. sit sermo de uxore fidei, cujus machinatione per Saracenum maritus ejus occisus est: non tamen constituitur vis in eo, quod occisus fuerit infidelis, sive Saracenus, nam idem fuisset, si Christianus occisus fuisset: sed dubitatum potiùs fuit de infidelibus, propter lucrum conversionis subsequutum, cujus gratiâ matrimonium illud est initum, *Abb. in cit. c. 1. n. 4. Sanch. Lib. 7. de matr. disp. 78. n. 9.*

Notandum secundò. Potest Ecclesia ex justa causa, statuere impedimentum dirimens matrimonium, ut colligitur ex cit. c. 1. *h. t.* & notat *Abb. ibid. n. 4. & alij communiter.* Ubi inducitur impedimentum dirimens matrimonium, ob crimen machinationis mortis alterius conjugis, quod quidem non potest per se, ac directè afficere, seu inhabilem reddere hominem infidelem, in pœnam delicti commissi tempore infidelitatis, quo non fuit subjectus Ecclesiæ: potest tamen indirectè, seu per accidens; quia hoc impedimentum per se, ac directè afficit, & inhabilem reddit mulierem fidelem, quæ cooperata est uxori in necem mariti, ut in perpetuum nequeat illum in matrimonium accipere, tametsi ad Fidem fuerit conversus, ac proinde etiam consequenter, & indirectè impeditus est fidelis, illam in uxorem ducere; sicuti etiam de facto irritum est matrimonium fidelis

cum infideli, non ob impedimentum infidelis: sed ob impedimentum Ecclesiasticum, quod afficit ipsum fidelem, ne contrahere possit cum infideli, *Sanch. cit. disp. 78. n. 3.* Et hinc si uterque, non solum occisor: sed etiam mulier, quæ ipsi cooperata est in mortem sui mariti, sit infidelis, & postea ambo ad Fidem convertantur, nullum erit impedimentum, quod minùs inter se contrahere possint matrimonium; cum ante Baptismum, tempore infidelitatis, non potuerint ligari, seu affici hoc impedimento ab Ecclesia inducto: neque etiam in ipso Baptismo, cum in hoc peccata antea commissa, & pœnæ eis annexæ deleantur, & remittantur, *Barb. in cit. c. 1. n. 3.*

Notandum tertio. Non sunt facienda mala, ut inde eveniant bona, neque est committendum delictum, propter bonum aliquod, etiam spirituale, ex eo consequens: ideòque mulieres, quarum machinationibus Saraceni occiderunt maritos illarum, non effugerunt impedimentum canonicum, in pœnam criminis inductum, etsi per illas occisores ad Fidem sint conversi; quia tale lucrum spirituale cum homicidio ab ipsis patrato non compensatur, *arg. c. 1. & ibi Gl. V. Periculosissimè; & V. Hæc compensatio; disp. 14. Abb. in cit. c. 1. n. 5. Barbos. nu. 4. h. t.* sic non est committendum furtum, ut ex eo detur elemosyna.

III. Notandum quarto. Ad incurrendum hoc impedimentum dirimens matrimonium, requiritur, ut vel uxor cum viro aliquo conspirât in mortem mariti sui, vel maritus cum aliqua muliere in mortem uxoris suæ, ita ut uxor cum viro aliquo, vel maritus cum muliere activè concurrerit, sive cooperatus fuerit, v. g. mandato, consilio, vel ipsius facti executione ad necem mariti, vel uxoris, & quidem spe, ac intentione matrimonij, post mortem conjugis, contrahendi, ut colligitur ex c. *Si quis*; 5. *& c. seq. caus.* 31. *q. 1. Sanch. cit. disp. 78. n. 8. & 19.* Idque sumitur ex fine, ob quem impedimentum hoc dirimens matrimonium est inductum, nempe ut præcindatur occasio, quæ frequenter contingere potest, dum duo, qui se invicem amant, in necem conjugis conspirant, eâ intentione, ac desiderio, ut post mortem illius, inter se matrimonium contrahere possint. Verùm ad impedimentum hoc matrimonij incurrendum, non sufficit rati habitio occisionis conjugis factæ, ut si v. g. uxor postquam rescivit, virum aliquem maritum suum occidisse, eâ intentione, ut matrimonium cum ipsa contraheret, id ex post facto approbet, & ratum habeat; quia edictum hoc statuens impedimentum matrimonij contrahendi prohibitorium est, ideòque non debet extendi, ultra casum expressum, ut tradit *Gl. fin. in cit. c. 1. h. t.* Quamvis ergo certum sit, quod mandans, seu consulens homicidium, inter insidiantes, & machinantes numeretur, c. *Si qua mulier*; 6. *caus.* 31. *q. 1.* nullibi tamen id jure expressum est, de ratum habente: quare licet rati habitio retrahatur, & mandato comparetur, *Reg. 10. in 6.* tamen id solum sit fictione juris, nam spectatâ rei veritate, rati habitio non est mandatum, vel activus consensus, seu influxus in necem conjugis, ideòque huic fictioni juris in hoc Decreto prohibitorio, & pœnali, si ve in pœnam criminis edito, non est locus. Deinde ut rati habitio ejus, quod meo nomine factum est, retrahatur, & mandato æquiparetur, necessarium est, ut quis utroque tempore sit habilis, ad mandandum

dum, & quo mandatur, & quo actus exercetur. Sic v. g. si quis nomine infantis occidat hominem, & is postea major factus, id ratum habeat, non habebitur pro mandante; quia infans non poterat tunc mandare. Item, si constituto certo termino, ad aliquid agendum, quisquam alterius nomine id facit, qui id postea, cum tempus ad agendum concessum est elapsum, ratum habet, non censebitur mandasse; quia post terminum illum, non poterat id verè facere, adeoque nec fictè, sive juris fictione, l. *Bonorum*; 24. ff. *Rem ratam habere*; cum fictio non debeat plus posse, quàm veritas: sic in casu proposito, quandoquidem ad hoc impedimentum incurrendum requiritur machinatio, sive cooperatio in necem conjugis, post mortem illius, non potest conjux superstes machinari in necem illius, nec mandare illam, ideo non potest, nec debet rati habitio illius mandato æquiparari, *Abb. in cit. c. 1. n. 10. h. t. Sanch. cit. dis. 78. n. 6.* Non obstat, quod ex generali Regula tradita à *Gl. & Bart. in l. 1. §. Sed etsi*; ff. *de vi & vi arm. in delictis* rati habitio postea facta, mandato æquiparatur, etiam in ordine ad pœnas juris incurrendas, ut constat ex *c. Cum quis*; 23. *de sent. excomm. in 6.* Ubi statuitur, eum qui Clerici occisionem, suo nomine, factam (id enim requiritur, ut rati habitio mandatum censeatur) postea ratum habet, excommunicationem contrahere. Nam ab hac Regula excipi debet, nisi per Legem pœna, sive impedimentum, & inhabilitas aliqua specialiter sit decreta, eò quod aliquis ad delictum activè concurrerit, sive cooperatus fuerit, tum enim is, qui ratum habet factum, non debet æquiparari mandanti; cum ne physicè, nec moraliter in factum influerit, ad præteritum enim, quod jam est transactum, non datur potentia.

IV. Notandum quintò. Ad impedimentum hoc dirimens matrimonium contrahendum, requiritur primò. Ut uterque, qui matrimonio jungi volunt, cooperetur ad necem alterius conjugis, sive per se occidendo, sive per alium: nec satis est, ut consilio, vel mandato solum ad conjugis mortem alter cooperetur: & tunc non requiritur insuper, ut interveniat adulterium inter illos, ut colligitur ex *c. 1. h. t.* Ubi quidam Saraceni persuasionibus uxorum fidelium maritos earum occiderunt, nec tamen de adulterio cum illis commissio ulla sit mentio: secus est, si alter ex ijs, qui conspirarunt in necem conjugis, absque alterius cooperatione, mandato, vel consilio, conjugem occidat, tunc enim etiam adulterium intervenire debet, *Sanch. cit. dis. 78. n. 9.* Secundò. Requiritur, ut conspirantes cooperentur neci alterius conjugis, animo, seu intentione, ineundi matrimonium inter se; nam si ad se ulciscendum, vel ob aliam causam id faciunt, non contrahitur hoc impedimentum, *Sanch. c. l. n. 13.* Satis tamen est, si alter ex machinantibus mortem conjugis, intendat inire matrimonium, *Sanch. c. l. n. 14.* Tertiò. Requiritur, ut re ipsa occisio sequatur ex illorum machinatione; nam si culpâ Medici, aut Chirurgi, vel negligentia ipsius vulnerati sequatur mors, nullum inde confurgit impedimentum dirimens matrimonium, ut colligitur ex *c. Si quis*; 5. ibi: *occidisse notetur*, & ibid. *Gl. V. Occidisse. caus. 31. q. 1.* adeoque exigitur actus consummatus, & cum effectu, *Sanch. c. l. n. 7. Barb. in Collect. in c. 1. h. t. n. 6.*

V. Assertio 2. Si infidelium conjugum unus

ad Fidem convertatur, altero remanente in infidelitatis errore, communis proles assignanda est patri converso, prout decisum habetur in *c. Ex litteris*; h. t. Nam Judæus aliquis ad Fidem Christi conversus, uxore suâ in Judaismo remanente, petiit à Judice, ut filius quadriennis sibi relinqueretur, ad Fidem Catholicam, quam susceperat, perducendus. Sed uxor excepit, quod cum puer adhuc infans sit, ideoque magis materno, quàm paterno indigeat solatio, sibi que ante partum onerosus, in partu dolorosus, & post partum laboriosus fuerit, & propterea etiam legitima matris, & femina conjunctio magis matrimonium, quàm patrimonium nuncupetur, sive non à patre, sed à matre nomen acceperit; ideo dictum puerum apud ipsam convenientius mansurum. Re delata ad Papam Gregorium ix. Is respondit: cum filius non in matris, sed patris potestate consistat, cujus & familiam sequitur: & in tali ætate non debeat filius permanere apud eas personas, de quibus possit esse suspicio, quod talis sit, vel vitæ illius insidiantur: atq; pueri post triennium suæ ætatis, apud patrem, si suspectus non sit, ali debeant, & educari: materq; pueri, si apud ipsam permaneret, posset illum trahere ad errorem infidelitatis; idcirco, & maxime in favorem Fidei Christianæ, patri dictum puerum esse assignandum.

VI. Notandum primò. Filij nati ex uno parente Christiano, sive patre, sive matre: altero vero pagano, vel Judæo, jure possunt Baptismo abluvi, volente, & annuente parente Christiano, etsi alter infidelis reclamet, ut colligitur ex *c. 2. h. t. & c. Judæi*; 10. *caus. 28. q. 1. Azor p. 1. Lib. 8. c. 25. q. 3. Sanch. Lib. 7. de matrim. dis. 73. nu. 16.* Ratio est, quia licet aliàs secundum Leges Civiles, filij sint in potestate curæ patris, §. *ult. Instit. de patr. potestat.* non in potestate matris, l. *Mulierum*; 6. *Instit. de adopt.* Tamen ubi de Fidei bono agitur, nulla habetur ratio potestatis: ac proinde mater fidelis jus habet, filium offerendi ad Baptismum, etiam patre Ethnicò remanente: quin imò etsi uterque parens, tum infidelis, tum etiam fidelis filium nolint baptizari; quia scilicet fidelis non vult displicere conjugi infideli: nihilominus tamen ipsa Ecclesia jus habet, compellendi conjugem fidelem, ut filium offerat ad Baptismum: eo ipso enim, quod parens conversus ad Fidem sit, de foro Ecclesiæ, per consequens etiam filij ejus, *Gl. in cit. c. Judæi V. eod. Azor c. l. & Sanch. c. l. n. ult. 11.* autem solum procedit, si proles nondum sit doli capax, alioquin verò si sui compos sit, cogi non debet ad Fidem: sed suæ libertati relinqui, ut definitur in Concilio Toletano, relato in *c. De Judæis*; 5. *dis. 41. Sanch. c. l.*

VII. Notandum secundò. Quamvis filius minor triennio apud matrem educandus sit, factò divortio inter conjuges: post ætatem triennij verò apud patrem, qui jus habet in filium, ut penes ipsum, & sub cura ejus permaneat, l. *Nec filium*; 9. *C. de patr. potestat.* Id tamen non procedit, si parens fidelis est, & alter infidelis, tunc enim infans, etsi triennio minor sit, tradi debet educandus patri fidelis, & quamvis sit major triennio, matri fidelis, *arg. cit. c. 2. h. t. leg. ob Fidei favorem*, summa enim est ratio, quæ pro

Religione facit, l. *Sunt persone* 3. 43. ff. de Relig. & sumpt. fun. nam præcipue spectandum est commodum filij, seu apud quem parentem tutius, & sine periculo perversionis, mansurus sit, Gl. fin. in cit. c. 2. h. t. Abb. ibid. nu. 8. Sanch. cit. dis. 73. nu. ult. & Lib. 10. dis. 20. nu. 1. Deinde si unus parens sit locuples, alter inops, illi, qui alere potest, tradi debet filius, ad quod Judicis arbitrio opus est, l. unic. C. de divort. facto. Denique jure novissimo Auth. si patr. C. eod.

spectandum est, uter causam divortij dederit; si enim pater apud matrem filij educari, vel ali debent impensis patris, modò ad secundas nuptias non transierit: si verò culpâ matris divortium factum sit, educabuntur, & alentur filij apud patrem, sed impensis matris, Sanch. cit. dis. 20. num. 4. Barbof. in cit. c. 2. nu. 8. h. t. Porro de materia hujus Tituli plura infra Lib. 4. ubi ex instituto de illa agitur.

TITVLVS XXXIV.

DE VOTO, ET VOTI REDEMPTIONE.

Actum est supra de Regularibus, & solenni voto Professionis eorumdem; ideo nunc tractatur de voto in genere, eiusque relaxatione. Sed quoniam materia hæc de votis alioquin propria Iuris Canonici, & ex eiusdem fontibus, ac principiis emanans, à Theologis copiosè explicatur, ideo nos ferme ea tantum afferemus, quæ in Capitulis huius Tituli continentur, & ad illa intelligenda inserviunt, qui etiam extat in Sexto, & Extravag. Ioannis xxii.

§. I.

De voto in genere, & præcipua eius
divisione in solenne, & simplex.

I.

ASSERTIO 1. Votum communiter definitur, Promissio de opere meliore DEO deliberatè facta: ad quod secundum S. Thom. 2. 2. qu. 88. artic. 1. in Corp. Tria necessario requiruntur. 1. Deliberatio. 2. Propositum. 3. Promissio. In qua perficitur ratio voti, non enim obligatur quis ex sola deliberatione, nec ex solo proposito, nisi subsequatur promissio, quæ quidem licet homini fieri non possit, nisi per verba, vel alia signa exteriora, tamen DEO potest, per solam internam cogitationem, ac mentem, S. Thom. c. l. Quare votum, seu promissio in hoc distinguitur à simpliciter proposito, quòd illa in se continet voluntatem, se alteri obligandi: non item simplex propositum, quantumvis firmum sit: & licet sit de bono opere faciendo in honorem DEI: non tamen est votum, nisi promissione firmetur, sive accedat animus, & intentio se obligandi, prout sumitur ex l. 2. ff. de pollicitis. & ex c. *Litteraturam*; 3. h. t. Nam cum Mag. A. in aliquo periculo mortis constitutus esset, hæc verba protulit: non diu hic morabor, proponens in animo, quòd Religionis habitum aliquando suscipere vellent: sed quia id postea opere non implevit, ideo dubitavit, an vi hujus propositi teneretur Religionem intrare, & Alexandrum III. super hoc consuluit. Qui respondit: quòd si amplius in voto non pro-

cessit, transgressor censeri non possit, si non impleat quòd dixit. Idque ob defectum intentionis, seu voluntatis, se obligandi, Abb. hic n. 3.

II. Assertio 2. Votum solenne est, quòd ab Ecclesia, ut tale acceptatur, & votentem inhabilem reddit in perpetuum, & immutabiliter (spectatà Legge ordinariâ, & secusâ dispensatione Pontificiâ) ad matrimonium contrahendum, & ad dominia rerum acquirenda, vel retinenda. Simplex autem votum est omne aliud, quòd talem solennitatem, & vim non habet, nec reddit inhabilem ad matrimonium, vel dominium bonorum, sive publicè, sive privatim emittatur. Talia vota solennia tantum sunt duo, in ordine ad dirimendum matrimonium subsequens, videlicet votum Religiosæ Professionis, & votum continentie, quòd maioribus, sive sacris Ordinibus est annexum. Reliqua autem vota omnia simplicia dicuntur, quæ ab Ecclesia vim, matrimonium sequens dirimendi, non acceperunt, ut constat ex c. *Quod votum unic. h. t. in 6.* Nam cum quæsitum fuisset ex Bonifacio VIII. quòdnam votum debeat dici solenne, & ad dirimendum matrimonium efficax: (quòd ideo fuit additum, quia potest etiam votum solenne dici, quòd efficax est, ad dirimendum matrimonium, sive inhabilem reddit ad dominium acquirendum in perpetuum) Respondet Papa, quòd votum solennitas ex sola Constitutione Ecclesiæ est inventa, sive introducta: at verò matrimonij, ab ipso Ecclesiæ Capite, & rerum omnium Conditor DEO in Paradiso, & in statu innocentie, (id est, ante peccatum primorum parentum) instituyente unionem, & indissolubilitatem acceperit. Ideo per modum sanctionis declarat dictus Papa, illud solum votum solenne dici debere, quantum ad matrimonium postea contractum dirimendum, quòd